

κατάχρυσον κόμην και μεγάλους ρεμβώδεις γλαυκούς οφθαλμούς—οφθαλμούς γλυκυτάτους και κρεμόλευκον πρόσωπον, αναπλάττουσα πνεύματα και δονούσα καρδίας και δημιουργούσα ποιητάς, τούς όποιους χαρίζει κατοπιν — τίς οίδεν—άμέριμνος εις τής Παφίας τήν θέλγουσαν γήν.

★

Ἄγαπῶ τὸ Βαθὺ τὴν ἡμέραν, ἀλλ' ἀγαπῶ παραπάνω τὰς νύκτας του.

Ὅσάκις πηγαίνω ἐκεῖ, δὲν αἰσθάνομαι ποτε εἰς τὴν ζωὴν μου μεγαλητέραν χαρὰν, πορὰ, ὅσάκις μέσα εἰς ἓνα ἑλαφρὸν ἀκάτιον, παρακολουθῶ τὴν γραμμὴν τῆς Σελήνης ἐπάνω εἰς τὰ διαφανῆ τοῦ κόλπου ὕδατα.

Ἀπὸ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τοῦ κόλπου μέχρι τῆς ἄλλης τῆς πευκοφύτου, δὲν ὑπάρχει οὔτε ἡμισείας ὥρας ἀπόστασις.

Μοῦ ἀρέσει νὰ διεκπεραιουῶμαι τὰς σεληναίας νύκτας ἐκεῖ και κάτω ἀπὸ τὰ φυλλώματα μιᾶς παλαιᾶς πεύκης νὰ μου θωπεύῃ τὴν κόμην ὁ νυχτομπάτης, και τὸ βλέμμα τὰ μύρια ἀπέναντι φῶτα, και τὴν ἀκοὴν τοῦ πευκῶνος ὁ ψίθυρος και τῶν καλλιφόνων νέων τὸ ἄσμα, οἱ ὅποιοι μέσα εἰς τὰς λέμβους ψάλλουν ἓνα νύκτιον κῶμον πρὸς τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποῖαν λατρεύουν.

Ἄν ἀγαπῶ τὸ Βαθὺ τὴν ἡμέραν, ἀγαπῶ ὅμως παραπάνω τὰς νύκτας του.

Ἀθήναι, 22 Ἰουλίου 1900

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Α. ΖΑΧΑΡΙΟΥ

ΤΟ ΦΤΑΡΝΙΣΜΑ

Σἂν φταρνίζεται κανεὶς, «τὸν θυμᾶται—λέν—ἐκεῖνη»
και τοῦ λέν: ὕγεια νᾶχη!

Σἂν φταρνίζομαι ἐγώ, κάτι ἄλλο θὰ μοῦ γίνη:
μὲ θυμᾶται . . . τὸ συνάχι!

ΣΑΤΑΝΑΣ